

A MÉLYSÉG

1.

Végül minden egyes bolygónak pusztulnia kell. A halála lehet gyors, ha a napja felrobban. De lehet lassú is, ha a napja lassan huny ki, és az óceánjai örökös jégpáncélba burkolóznak. Ám az utóbbi esetben legalább az értelmes lények kapnak egy esélyt a túlélésre.

A túlélés útja vezethet kifelé, az ürbe, egy a hűlő naphoz közelebb eső bolygóhoz vagy egy másik nap bolygójához. Ez az út azonban zárva van, ha a pusztulásra ítélt bolygó lakói elég szerencsétlenek ahhoz, hogy a napjuk körül ne keringjen más, számításba vehető égitest, illetve ha félezer fényévnyi távolságon belül nem akad másik csillag.

A túlélés útja vezethet befelé, a bolygó kérgébe. Ez mindig, mindenhol rendelkezésre áll. Új otthon épülhet a felszín alatt, és a bolygó magjának melegéből energiát lehet nyerni. A feladathoz persze évezredek kellenek, viszont a haldokló napok lassan hűlnek ki.

Csakhogy idővel a bolygó melege is elillan. A vackokat egyre mélyebbre és mélyebbre kell ásni, míg végül a bolygó testét teljes egészében járatok egész hálózata szövi át.

Már nem volt messze ez a korszak.

A bolygó felszínén neonfoszlányok táncoltak nyughatatlanul, jószérével fel sem kavarva az alföldeken megülő oxigéntavakat. Néha, a hosszú nappalok folyamán a kérge nap vörösen izzó gömbbé fénylett fel egy rövid időre, és az oxigéntavak bugyborékokat egy kicsit. A hosszú éjszakák alatt kékesfehér oxigénzúzmara alakult ki a tavak felszínén, míg a csupasz sziklákat neonharmat lepte be.

Nyolcszáz mérfölddel a felszín alatt még létezett a melegség és az élet utolsó buborékja.

2.

Wenda a lehető legszorosabb viszonyban állt Roi-jal, közelebb hozzá, hogysen illő lett volna. Életében mindössze egyszer kapott engedélyt arra, hogy belépjen az ováriumba, és teljesen világossá tették a számára, hogy ez volt az egyetlen alkalom.

A Fajfelelős korábban azt mondta neki:

- Nem felelsz meg az előírásoknak, de termékeny vagy, és egyszer ki fogunk próbálni téged. Talán beválsz.

Wenda nagyon szeretett volna beválni. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy beváljon. Már egészen fiatalon megtudta, hogy értelmi hiányosságokkal küzd, hogy legfeljebb Munkásnak lesz alkalmas. Szégyellte magát amiatt, hogy kudarcot vallott a Faj szempontjából, és mindennél jobban vágyott arra, hogy egyszer segíthessen megteremteni egy új egyed. Ez a vágya idővel megszáltsággá alakult.

Amikor eljött a perc, az építmény egyik zugába rejtette a tojását, aztán visszament örködni. A mesterséges megtermékenyítés folyamán „véletlenszerűen” és óvatosan megkeverték a tojásokat, hogy ezzel biztosítsák az egyenletes genetikai szóródást, de ez az eljárás szerencsére csak annyit váltott ki belőle, hogy a már beágyazódott tojása mocorgott egy kicsit.

A növekedési szakaszban feltűnés nélkül figyelt. Mindvégig szemmel tartotta a kicsit, amely a saját tojásából kelt ki, megfigyelte a testi jegyeit, nyomon követte a fejlődését. A fiú egészséges ifjúvá lett, és kivívta magának a Fajfelelős elismerését.

Wenda egy alkalommal közönyösséget színlelve megjegyezte neki:

- Nézd csak azt, amelyik ott ül! Nem beteg'?

- Melyik? - kérdezte meghökkenve a Fajfelelős. Ebben az életszakaszban a láthatóan

beteg ivadékok az ő alkalmatlanságát tükrözték volna vissza. - Roi-ra gondolsz? Ugyan már! Bárcsak az összes többi is olyan lenne, mint ő!

Wenda kezdetben elégedett volt magával, aztán megijedt, végül elborzadt. Azon kapta magát, hogy folyton az ivadék nyomában jár, nyomon követi az iskoláztatását, és szemmel tartja játék közben. Örült, amikor a közelében tudhatta a fiút, más esetben eltompult és levert volt. Még sosem hallott ilyesmiről, és erős szégyenkezés gyötörte.

Fel kellett volna keresnie az Elmefeledőt, de okosabb volt annál, semhogy megtegye. Annyira sosem tompult el, hogy ne tudja: ami elkapta őt, az nem egyszerű rendellenesség, amit egy-két agysejt megrángatásával meg lehet gyógyítani. Hanem egy valódi, pszichikai manifesztáció, ezt teljesen biztosra vette. Élt a gyanúperrel, hogy ha megtudnák róla, valószínűleg bezárnák. Vagy talán el is altatnák, mint a Faj rendelkezésére álló, korlátozott energiák hasznavehetetlen meg- csapolóját. Talán még a tojásából kikelt ivadékot is elaltatnák, ha megtalálnák, hogy ki az...

Éveken keresztül küzdött a rendellenességgel, és bizonyos mértékig sikerült elfojtania. Aztán hírért vette, hogy Roi-t kiválasztották a hosszú utazásra, és egy csapásra nyomorultul érezte magát.

Követte a fiút az üreg egyik hosszú folyosóján, néhány mérföldre a városközponttól. A város! Már csak egy maradt...

Ezt a bizonyos üreget egyszer s mindenkorra bezárták. Az Elöljárók megmérték a hosszát és a szélességét, számba vették a lakosságát, és hogy mennyi energia kell a fenntartásához, aztán úgy döntöttek, hogy elsötétítik. A lakosságot - nem voltak sokan, annyi bizonyos - közelebb költöztették a központhoz, és alaposan megnyirbálták az ovárium következő sorozatának kvótáját.

Wenda elég sekélynek találta Roi gondolatainak társalgási szintjét, mintha a fiú mély töprengésbe esve teljesen magába fordult volna.

- Félsz talán? - sugallta neki.

- Mert kijöttem ide gondolkodni? - Roi habozott egy kicsit, aztán hozzátette: - Igen, félek. Ez a Faj utolsó esélye. Ha kudarcot vallok...

- Magadat nem félted? - kérdezte Wenda.

Roi döbbenten kapta fel a fejét, mire Wenda gondolatfolyama zavarossá vált az illetlenség miatti szégyenérzettől.

- Bárcsak én mehetnék helyetted! - jegyezte meg Wenda.

- Gondolod, hogy te jobban megfelelsz a feladatra? - kérdezte Roi.

- Ó, nem... viszont ha én vallók kudarcot, és... és nem térek vissza, akkor a Faj kisebb veszteséget szenved.

- A veszteség ugyanakkora - válaszolta egykedvűen Roi -, akár veled történik meg, akár velem. A Faj fennmaradási esélye így is, úgy is csökken.

Wendát ezekben a pillanatokban a legkevésbé sem érdekelte a Faj fennmaradása.

- Nagyon hosszú az az út - mondta halkán sóhajtva.

- Mennyire hosszú? - kérdezte mosolyogva Roi. - Tudod?

Wenda habozott, nem akart ostobának tűnni a fiú előtt.

- Az a szóbeszéd járja - mondta végül kimérten -, hogy az Első Szintig tart.

Amikor Wenda még kicsi volt, és a fűtött folyosók távolabbra nyúltak a várostól, ő is bebolyongta, felderítette őket, ahogyan az ivadékok szokták. Egy napon messzire távolodott, annyira messzire, hogy a levegő hidege már csípte a testét, és rátalált egy tágas, felfelé vezető járatra, amelyet rögtön a torkolata után óriási dugó zárt le. Sok-sok évvel később megtudta, hogy a dugó felett terült el a Hetvenkilencedik Szint, afelett a Hetvennyolcadig és így tovább.

- Az Első Szinten túlra megyek, Wenda - jelentette ki váratlanul Roi.

- De hát az Első Szinten túl nincs semmi! - tiltakozott riadtan Wenda.

- Igazad van, semmi - felelte Roi. - Afölött a bolygó összes szilárd anyaga megszűnt

létezni.

- De hogyan lehetne ott bármi is, ami semmi? A levegőre gondolsz?

- Nem, én a semmit értem alatta - válaszolta Roi. - Vákuum van ott. Ugye, tudod, mi az a vákuum?

- Persze - vágta rá Wenda -, de hát a vákuumot úgy csinálják, hogy kiszivattyúzzák valamiből a levegőt, aztán légmentesen lezárják.

- Ezt hagyjuk meg a Karbantartásnak - válaszolta Roi viszont az Első Szinten túl nincs más, csupán minden irányban, meghatározhatatlan távolságra kiterjedő vákuum.

Wenda néhány pillanatra a gondolataiba merült, majd megkérdezte:

- Járt már ott valaki?

- Természetesen nem. Viszont vannak feljegyzéseink.

- Talán tévesek...

- Az nem lehet - jelentette ki határozottan Roi. - Tudod, mekkora távolságot kell megtennem?

Wenda gondolatfolyama lesújtó negatívot jelzett.

- Felteszem, tudod, hogy mekkora a fénysebesség? - kérdezte a fiú.

- Magától értetődik - válaszolta készségesen Wenda. Ezt az univerzális állandót még a gyermekek is ismerték. - A fény egy másodperc alatt az üreg hosszának ezerkilencszáznegyvenötyszörösét futja be oda-vissza.

- Helyes - mondta Roi -, de ha a fénynek kéne megtennie azt a távolságot, amit nekem, tíz évbe telne.

- Te most tréfálsz - felelte elhülve Wenda. - Rám akarsz ijeszteni.

- Miért, mire mennék vele? - kérdezte Roi, és felállt. - De most már éppen eleget időztem itt...

Egy pillanatra Wenda vállára tette hat fogókarjának egyikét, hogy kimutassa tárgyilagos és szenttelen barátságát. Wenda eszelős készletét érezte, hogy megragadja a végtagot, és ne engedje elmenni Roi-t.

Egy pillanatra elfogta a vakrémület, hogy a fiú talán a társalgási szintnél mélyebbre hatolt az ő agyába, hogy talán megundorodott attól, amit odabent látott, és soha többé nem lesz hajlandó szóba állni vele, sőt talán még fel is jelenti őt, hogy vigyék el kezelésre. Aztán hirtelen megnyugodott: vele ellentétben Roi teljesen egészséges. Almában sem jutna eszébe, hogy a társalgási szintnél mélyebbre hatoljon, akármilyen inger hatna rá.

Wenda nagyon szépnek látta a távolodó fiút. A végtagjai egyenesek és erősek voltak, a fogó- és érzőcsápjai számosak és finomak, továbbá a látófeltjai szebben ragyogtak, mint bármi más, amit Wenda eddigi életében látott.

3.

Laura hátradőlt, és elhelyezkedett az ülésében. Hogy ezeket manapság milyen kényelmesre és puhára csinálják... Sőt, a gép kellemes és kicsit sem ijesztő belseje mennyire elüt attól a kemény, ezüstös és természetellenesen fényes külsejétől...

A mózeskosár mellette nyugodott, a másik ülésen. Bekukucskált a takaró felső pereme és az apró, gyűrött sapka közé. Walter mélyen aludt. Lány, kerekded arca a csecsemőkor nyugalma tükrözve vissza, a szemhéjai sötét szegélyű félholdként borultak a szemére. A homlokán egy elszabadult, világosbarna hajfürt feküdt, amelyet Laura óvatosan visszasimított a sapka alá.

Már csak néhány perc maradt a következő etetésig, és Laura forrón remélte, hogy a fia még elég fiatal ahhoz, hogy ne zavarja meg az idegen környezet. A stewardess nagyon kedvesen viselkedett. Rögtön az indulás után berakta a cumisüvegeket egy apró hűtőszekrénybe. Hűtőszekrény egy repülőgép fedélzetén - szép, nem?

Látta a közlekedőfolyosó másik oldalán ülő utasokon, hogy szeretnének szóba elegyedni vele, csak egyelőre nem találtak hozzá ürügyet. A pillanat akkor jött el, amikor kiemelte Waltert - a gyapjúgubóba rejtett, rózsaszín testecskét - a mózeskosárból, és a térdére fektette.

Egy csecsemő mindig is elsőrangú indokot szolgáltat egy idegenek közötti beszélgetés nyitányához.

A folyosó másik oldalán ülő hölgy, ahogyan az megjósolható volt, lelkesen felkiáltott:

- Jaj, de gyönyörű gyermek! Mondja, kedveském, mennyi idős?

Laura a térdére terített takaróra fektette Waltert, és nekilátott, hogy tisztába tegye a fiút, így aztán a fogai között biztosítótűket tartva felelt:

-A jövő héten lesz négyhónapos.

Walter felnyitotta a szemét, átnézett az asszonyra, és széles mosolyra húzta nedvesen csillogó békaszáját. (Mindig is szerette, ha kicserélték a pelenkáját.)

- Nézd, George, mosolyog! - lelkesedett az asszony.

A férje visszamosolygott a fiúra.

- Kukucs! - búgta neki, meglengetve kövérkés ujjait.

Walter derűsen felkacagott a maga vékony hangú, csuklós módján.

- És mondja, kedves, hogy hívják? - érdeklődött az asszony.

- A fiatalúr neve: Walter Michael - válaszolta Laura, és hozzátette: az apja után kapta.

Ezzel a gátak ledőltek. Laura néhány perc leforgása alatt megtudta, hogy az utas- társai George és Eleanor Ellis, hogy vakációzni indulnak, hogy három gyerekük van, két lány és egy fiú, hogy ők már felnőttek, hogy mindkét lány férjhez ment már, és egyiküknek van két gyermeke.

Laura az arcán örömteli kifejezéssel hallgatta a jókedvű szóáradatot. Walter (már persze az idősebb) mindig is azt emlegette, hogy azt szerette meg benne először, hogy olyan jó hallgatóság.

Az ifjabbik Walter egyre nyűgösebb lett. Laura kiszabadította a fiúcska mindkét karját, hogy egy kis mozgással vezethesse le a rossz érzéseit.

- Megmelegítené az egyik cumisüveget? - kérte aztán a stewardes-től.

Ezt követően Ellis-ék szigorú, de barátságos faggatózására részletesen beszámolt arról, hogy Walter naponta hányszor eszik, hogy egészen pontosan milyen összetételű táplálékot kap, és hogy szerencsére nincs hasmenése.

- Remélem, a kis gyomra ma sem fog rendetlenkedni - tette hozzá aggodalmasan. - Tudják, a repülőgép mozgása miatt.

- Ó, istenem - Mrs. Ellis felsóhajtott -, ő még túl fiatal ahhoz, hogy zavarja az ilyesmi! Ráadásul ezek az óriási gépek valami csodálatosak. Ha nem nézek ki az ablakon, el sem hiszem, hogy a levegőben vagyunk. Te nem így érzed, George?

Ám Mr. Ellis, a nyersségig őszinte férfiú, elengedte a füle mellett a kérdést, és kerek perec kijelentette:

- Meglep, hogy képes volt felhozni a gépre egy ilyen kicsi gyereket!

A felesége rosszalló pillantást vetett rá, de ő nem törődött vele.

Laura a vállára emelte Waltert, és finoman megveregette a vállát. A fiú halk nyöszörgése gyorsan elhalt, amikor apró ujjai rátaláltak az anyja egyenes szálú, szőke hajára, és kotorászni kezdtek a nő tarkóján nyugvó, laza kontyban.

- Az apjához viszem - felelte Laura -, Walter még sosem látta a fiát.

Mr. Ellis-ről lerítt, hogy zavarba jött, és tett volna egy megjegyzést, csak hogy Mrs. Ellis gyorsan megszólalt:

- Jól sejtem, hogy a férje katona?

- Igen, az...

(Mr. Ellis hangtalan „oh”-ra kerekítette a száját, és továbbra sem szólt semmit.)

- Davao mellett állomásozik - folytatta Laura -, és ha minden igaz, Nichols Fjeidben

fogunk találkozni.

Mire a stewardess meghozta a cumisüveget, Ellis-ék kiderítették, hogy Laura férje főtorzsórmesterként szolgál az ellátósoknál, hogy négy éve lépett be a hadseregbe, hogy ő és Laura két éve házasodtak össze, hogy Walter hamarosan leszerel, és hogy ők hárman hosszú mézeshetet fognak eltölteni, mielőtt visszatérnek San Franciscóba.

Laura aztán megkapta az üveget. A bal karjára fektette WALTERt, majd a fiúcska mohón tátogó szájába csúsztotta a cuclit, amit ő rögtön rágcálni kezdett csupasz ínyével. Parányi buborékok szálldestak felfelé a tejben, közben Walter hasztalan püfölte öklével a meleg üveget, és kék szemét az anyjára szegezte.

Laura kicsit magához szorította a fiát, és arra gondolt, hogy minden kicsinyes nehézség és bosszúság ellenére is milyen csodálatos, ha valakinek van egy ilyen apró csecsemője.

4.

Elméletek - gondolta Gan -, mindig az elméletek. A felszínen élő népség, egymillió vagy még több évvel ezelőtt láthatta az Univerzumot, közvetlenül érzékelhette. Most, nyolcszáz mérföldnyi sziklával a fejük felett a Faj tagjai csupán a műszerek rezgő tüinek mozgásaiból vonhattak le következtetéseket.

Az is csak elmélet volt, hogy az agysejtek a megszokott elektronikus potenciáljukon felül egyfajta energiát sugároznak. Ez az energia nem volt elektromágneses, ennél fogva nem ítéltetett a fény borzongató sebességére. Ez az energia csupán az agy legmagasabb szintű funkcióihoz társult, ennél fogva kizárólag az értelmes, gondolkodó lényeket jellemezte.

Csupán egy meg-megránduló tű jelezte, hogy egy efféle energiamező szivárog be az üregbe, míg más tűk pontosan megmutatták, hogy a mező tíz fényévnnyi távolságból, ilyen és ilyen irányból ered. Mindez azt jelentette, hogy legalább egy csillag közelebb jött azóta, hogy a felszíni népek ötszáz fényévnyninek mérték a legközelebbi távolságát. Vagy talán az elmélet volt hibás?

- Félész? - Gan gondolata minden előjel nélkül robbant be Roi tudatának társalgási szintjébe, és szinte fájón beleszúrt az agya felszínébe.

- Hatalmas a felelősség - válaszolta a fiú.

- És még mások beszélnek felelősségről! - gondolta Gan.

Generációkon keresztül egyik Főtech a másik után dolgozott a Rezonátoron, valamint a Fogadóállomáson, és most eljött a perc, hogy megtegyék az utolsó lépést. Ugyan, mit tudhatnak mások a felelősségről...

- Igen, az - válaszolta Gan. - Elég sokat beszélünk a Faj kihalásáról, de mindig feltételezzük, hogy az majd máskor fog bekövetkezni, nem most, nem a mi időnkben. De be fog következni, érted? Be fog következni. Amit ma teszünk, az elemészti a teljes energiakészletünk kétharmadát. Nem marad annyi, hogy újra megpróbálhassuk. Annyi sem marad, hogy ez a nemzedék végigélhesse az életét. De mindez nem számít, ha követed az utasításokat. Mindenre gondoltunk. Több nemzedéknyi időt áldoztunk arra, hogy mindenre gondoljunk.

- Azt fogom tenni, amit mondanak nekem - fogadkozott Roi.

- A gondolatmeződet összekötjük azokkal, amelyek az űrből érkeznek. Minden gondolatmező jellemző az egyénre, és a duplikáció előfordulásának valószínűsége normális esetben rendkívül alacsony. Am a legóvatosabb becslésünk szerint is több milliárd mező érkezik az űrből. Minden valószínűség szerint a te meződ hasonlít ezek egyikéhez, és ebben az esetben rezonancia keletkezik, amely addig fog fennállni, amíg a Rezonátor üzemel. Ismered az ide vonatkozó alapelveket?

- Igen, uram - válaszolta engedelmesen Roi.

- Akkor tisztában vagy azzal, hogy a rezonancia fennállásának ideje alatt a tudatod az X-

bolygón lesz, annak a teremtménynek az agyában, amelyiknek a gondolatmezője azonos a tiéddel. Ez az eljárás még csak kevés energiát fog felemészteni. A tudatodban keletkező rezonancia segítségével képesek leszünk áthelyezni a Fogadóállomás anyagi testét is. Az anyagi testeknek ezzel a módszerrel történő mozgatása volt a megoldásra váró probléma utolsó eleme, és annyi energia kell hozzá, amennyit a Faj normális esetben száz év alatt fogyasztana el.

Gan felkapott egy fekete kockát - a Fogadóállomást és elkomorodva szemügyre vette. Három generációval korábban úgy vélték, hogy a megkívánt képességeket képtelenség belezsúfolni egy húsz köbölnél kisebb térbe. De aztán ezt is megoldották. Az Állomás csupán akkora volt, mint az ökle. Ismét a fiúra pillantott, és tovább magyarázott:

- Az intelligens agysejtek gondolatmezője csupán bizonyos jól meghatározott sablonokat képes követni. Valamennyi élőlénynek, akármilyen bolygón fejlődjön is ki, proteinalapú testet kell birtokolnia, míg az anyagcseréjének az oxigén-víz eljárásen kell alapulnia. Ha a világuk lakható a számukra, akkor számunkra is lakható.

Elméletek - tette hozzá gondolatban, egy mélyebb tudati szinten -, mindig csak az elméletek...

- Mindez azt jelenti - folytatta a társalgási szinten -, hogy a test, amelyben találni fogod magad, a gondolatait és az érzéseit tekintve valószínűleg nem lesz teljesen idegen a számodra. Így aztán három aktiváló eljárást építettünk be a kockába. Ha a végtagjaid erősek lesznek, csupán egy ötvenfontos nyomást kell gyakorolnod a kocka bármelyik lapjára. Ha a végtagjaid gyengék lesznek, csak meg kell nyomnod egy apró dudort, amelyet a kocka egyetlen nyílásán keresztül érhetsz el. Amennyiben nem lesznek végtagjaid, netán a gazdatested bénult lesz vagy bármilyen más módon tehetetlen, egyszerűen mentális energiákkal is aktiválhatod az Állomást. Miután aktiválsz, nem egy, hanem két vonatkoztatási pontunk lesz, és közönséges te-leportálással az egész Fajt átköltöztethetjük az X-bolygóra.

- Ez viszont azt jelenti - szólt közbe Roi -, hogy elektromágneses energiát fogunk használni.

- Igen, és?

- Tíz évbe is beletelik az utazás.

- Mi ezt nem fogjuk érzékelni - válaszolta Gan.

- Ennek magam is tudatában vagyok, uram, viszont ez azt jelenti, hogy az Állomás tíz évig ott marad az X-bolygón. Mi lesz, ha időközben megsemmisül?

- Természetesen erre is gondoltunk - jelentette ki elégedetten Gan. - Mindenre gondoltunk. Miután az Állomás aktiválódik, ellentest-mezőt gerjeszt maga körül. Elindul a bolygó gravitációs középpontja felé, átsiklik a közönséges anyagokon egészen addig, amíg egy viszonylag magas sűrűségű, folytonos közeg annyi súrlódást gyakorol rá, hogy megállítja. Ehhez húsz láb vastagságú szikla kell. Ami ennél kisebb sűrűségű, nem gyakorol rá semmilyen hatást. Tíz éven keresztül a felszín alatt marad, amikor is egy ellenmező a felszín fölé emeli. Aztán pedig a Faj tagjai sorban megjelennek odaát.

- Ebben az esetben miért nem úgy építették meg az állomást, hogy automatikusan aktiválja magát? - kérdezte Roi. - Máris olyan sok automatikus tulajdonsága van...

- Nem gondoltad végig, Roi - válaszolta Gan. - Mi igen. Előfordulhat, hogy az X-bolygó egyes pontjai nem lakhatóak számunkra. Ha a lakói erősek és fejlettek, talán rejtekhelyet kell keresned az Állomás számára. Aligha tenne jót nekünk, ha váratlanul megjelenénk, mondjuk, egy város főterén. És abban is biztosnak kell lenned, hogy a közvetlen környezet más módokon nem veszélyes.

- Miféle más módokon, uram? - érdeklődött kissé nyugtalanul a fiú.

- Sejtlemem sincs - ismerte be Gan. - A felszínről szóló, ősi feljegyzések számos dolgot említenek, amelyeket ma már nem értünk. Az őseink nem mellékeltek magyarázatokat, mert azok a dolgok számunkra magától értetődőek voltak, mi viszont majdnem százezer generáció

óta távol vagyunk a felszíntől, és mit sem tudunk róluk. A Tech-jeink még a csillagok fizikai természetét illető kérdésekben sem értenek egyet, pedig erről gyakran történik említés a feljegyzésekben. De hogy mik azok a „viharak”, „földrengések”, „vulkánok”, tornádók”, „hózáporok”, „földcsuszamlások”, „áradások”, „villámok”, és így tovább? Tudjuk, hogy ezek a kifejezések veszélyes felszíni jelenségekre vonatkoznak, de hogy egészen pontosan micsodák, azt még csak nem is sejtjük. Ebből eredően nem tudjuk, hogyan védekezhetnénk ellenük. Viszont a gazdatested agyán keresztül talán képes leszel megtanulni azt, amit kell, és ennek megfelelően cselekedhetsz.

- Mennyi időm lesz rá, uram? - érdeklődött Roi.

- A Rezonátor legfeljebb tizenkét órán keresztül üzemelhet folyamatosan - válaszolta Gan.

- Jómagam jobban szeretném, ha két óra alatt elvégeznéd a feladatot. Mihelyt aktiválsz az Állomást, automatikusan visszatérsz ide. Felkészültél?

- Igen, felkészültem - felelte Roi.

Gan bevezette a fiút egy opálos üvegfülkébe. Roi beleült az ülésbe, és az erre a célra kialakított mélyedésekbe helyezte a végtagjait. A jobb minőségű kapcsolat kedvéért az érzőcsápjai vége higanyba merült.

- Mihez kezdek - kérdezte aztán -, ha olyan testben találok magamat, amit pillanatok választanak el a haláltól?

Gan a kapcsolókat állítgatva válaszolt:

- Ha valaki közel jár a halálhoz, a gondolatmezője eltorzul. Csak a tiédhez hasonló gondolatmezőben alakulhat ki rezonancia.

- És ha a megérkezésem után nem sokkal a gazdatest halálos balesetet szenved?

- Erre is gondoltunk - közölte Gan. - Ez ellen nem tehetünk semmit, viszont annak esélye, hogy a halál olyan gyorsan következik be, hogy nem lesz időd mentálisan aktiválni az Állomást, becsléseink szerint kevesebb, mint egy a húsztrillióhoz. Kivéve, ha a titokzatos felszín sokkal, de sokkal veszedelmesebb annál, mint amilyennek gondoljuk... Egy perced maradt!

Roi valamilyen különös oknál fogva az átmenet előtti utolsó pillanatban Wendára gondolt.

5.

Laura hirtelen felriadt. Mi történt? Úgy érezte magát, mintha tűt döftek volna bele.

A délutáni nap éppen az arcába sütött, és a ragyogásától pislognia kellett. Sietve lehúzta a kéttenyérszerű ellenzőt, ezzel egy időben oldalra hajolt, hogy megnézzék Waltert.

Meglepetten látta, hogy a fiú szeme nyitva van. Walter nem szokott ébren lenni ebben a napszakban. Laura az órájára pillantott. Nem, Walter ilyenkor még aludni szokott. És a következő etetésig még egy jó óra maradt. Laura a kérés-etetés - vagyis a „ha kérsz, ordítsd, és megkapod” - rendszer alapján táplálta a fiát, de Walter általában ugyanazokban az időpontokban éhezett meg.

Ismét a baba fölé hajolt, és az orrát ráncolva megkérdezte:

- Éhes vagy, életem?

Walter egyáltalán nem reagált, amitől Laura csalódott lett. Szerette volna, ha a fia rámosolyog. Sőt, igazából azt szerette volna, ha Walter felkacag, a nyaka köré fonja azt a párnás kis kezét, és azt gügyögi: „anya”, de tisztában volt azzal, hogy erre még jó darabig nem számíthat. De mosolyogni már tudott, annyi bizonyos.

A mutatóujja hegyével finoman megütögette a fiú állát, és azt mondta:

- Bububúúú!

Amikor így tett, Walter mindig mosolygott, de most csak nagyokat pislogott.

- Remélem, nem beteg - dűnnyögte ekkor Laura, és aggódalmasan átnézett Mrs. Ellis-re. Az asszony nyomban lerakta a magazinját, és megkérdezte:

- Valami baj van, kedves?
- Nem is tudom... - felelte Laura. - Walter csak fekszik, és nem csinál semmit.
- Szegény apróság - sajnálkozott Mrs. Ellis valószínűleg elfáradt.
- Akkor aludnia kéne, nem?
- Hát, idegen neki a környezet - magyarázta az asszony. - Alighanem azon töri azt az okos kis fejét, hogy mi ez az egész körülötte.

Mrs. Ellis felállt, átlépett a közlekedőfolyosón, és Laura előtt áthajolva egészen közel dugta az arcát Walter arcához.

- Azon töröd a fejcskédet, hogy mi ezt itt körülötted, te kis csibész? - dorombolta mézesmázos hangon. - Igen, az vagy, egy kis csibész! Azt kérdezed magadban: hol van az én szép kis rácsos ágyam, és hová tűntek azok az aranyos állatkák a tapétáról?

Az asszony ekkor csecsemősírást utánzó, nyöszörgő hangokat hallatott. Walter elfordította tekintetét az anyjáról, és nagy komolyan figyelte Mrs. Ellis-t.

Mrs. Ellis hirtelen felegyenesedett, és olyan arcot vágott, mintha éles fájdalom gyötörte volna. A homlokához kapta a kezét, és alig hallhatóan mormolta:

- Egek Ura... micsoda fejgörcs...

- Gondolja, hogy éhes? - kérdezte nyugtalanul Laura.

- Ó, istenem! - sóhajtott Mrs. Ellis, és az arcáról lassan eltűnt a fájdalmas kifejezés. - Tudja, kedves, a csecsemők már csak olyanok, hogy ha megéheznek, azt elég hamar tudatják a szüleikkel. Nincs semmi baja ennek a kis gyönyörűségnek. Én már csak tudom, kedvesem, három gyereket neveltem fel.

- Azt hiszem, megkérem a stewardess-t, hogy melegítsen meg még egy üveget - mondta Laura.

- Hát, ha ettől jobban érzi magát... - felelte Mrs. Ellis, és visszatért a helyére.

A stewardess hamarosan meghozta az üveget, és Laura kiemelte Waltert a mőzeskosárból.

- Megkapod a tejcskét - duruzsolta közben -, aztán tisztába teszek, aztán pedig...

Beigazította a fia fejét a bal könyökhajlatába, majd megcsipkedte a baba arcát, végül a szájához tartotta az üveget - és ekkor Walter felsikoltott.

Kétségbeesetten tátogott, az ujjait szétnyitva hadonászott maga előtt mindkét kezével, minden izmát megfeszítette, mintha merevgörcsbe esett volna - és sikított. A metsző hang végighasított az egész utastéren.

Laura is felsikoltott, és elejtette a cumisüveget, ami az ülés lábára zuhanva darabokra tört.

Mrs. Ellis és még vagy fél tucat utas talpra ugrott. Mr. Ellis hangosat horkantva felriadt könnyed szunyókálásából.

- Mi a baj? - kérdezte Mrs. Ellis értetlenül pislogva.

- Nem tudom, egyszerűen fogalmam sincs - hadarta Laura, és kétségbeesetten megrázta Waltert, majd a vállára emelte, és megveregette a hátát. - Édesem, kicsi szívem, ne sírj! Mi a baj, életem? Walter...

A stewardess rohanva érkezett, és amikor megtorpant, a cipője orrát alig néhány ujjnyi távolság választotta el a Laura ülése alatt lapuló, fekete kockától. Walter most már dühödtlen csapkodott, és torkaszakadtából bömbölt.

6.

Roi gondolatai örült gyorsasággal áradtak. Az egyik pillanatban még az ülésébe szíjazva ült, és tiszta mentális kapcsolatban állt Gannal, aztán a következőben (igazából nem tudta szétválasztani a két időpontot) már különös, barbár és töredezett gondolatok közé merülve lebegett.

Teljesen bezárta a tudatát. Az imént szélesre nyitotta, hogy minél hatékonyabbá növelje a rezonanciát, és az idegen első érintése... nem, nem fájdalmas volt. Akkor talán szédítő?

Émelyítő? Nem, még csak az sem. Amit érzett, arra nem létezett kifejezés.

A tudatárlat csendes semmijében összeszedte minden ellenálló képességét, és fontolóra vette a helyzetét. Érzekelte az elméjével mentális összeköttetésben álló Fogadóállomás könnyed érintését. Szóval, a kocka is átjött. Remek!

Néhány pillanatilag nem foglalkozott a gazdatesttel. Szüksége lehetett még rá később, a komolyabb megoldásokhoz, így aztán úgy ítélte meg, hogy az lesz a legjobb, ha nem kelti fel az idegen gyanakvását.

Nekilátott a felderítésnek. Behatolt egy véletlenszerűen kiválasztott elmébe, és feltérképezte mindazt az érzést, amelyek áthatották. A teremtmény érzekelte az elektromágneses spektrum bizonyos sávjait, a levegő rezgéseit, és természetesen a testi érintkezést. Lokális kémiai érzékszervekkel is rendelkezett...

És ez volt az egész. Roi megdöbben, és újabb, az előzőnél is alaposabb vizsgálatba kezdett. Nem csupán közvetlen anyagérzékelést, elektropotenciális érzékelést vagy pedig az univerzum valódi, kifinomult értelmezőit nem találta, hanem egy akármiféle mentális kapcsolatot sem!

A teremtmény tudata tökéletesen elszigetelt volt. Akkor vajon hogyan kommunikál? Tovább keresgél, és legalább erre megtalálta a választ: szabályozott légrézgek rendkívül összetett kódjával.

Vajon intelligensek? Vagy egy csonka elmébe került? Nem, az összes többi is ilyen volt.

Mentális csápjain keresztül megszondázta a környező agyakat, hátha ráakad egy Tech-re, vagy hátha rájön, hogy mi zajlik ezek között a sérült, félig értelmes lények között. Hamarosan talált egy elmét, amelynek gazdája járművek irányítójának tartotta magát. Végre némi információ is beáramlott Roi tudatába, amiből megtudta, hogy egy légi járműre került.

Ezek szerint még mentális kapcsolat nélkül is képesek voltak felépíteni egy kezdetleges, műszaki civilizációt... Vagy talán állati eszközei a valóban értelmes lényeknek, akik valahol másutt vannak? Nem... a tudatuk alapján nem.

Roi ismét megszondázta a Tech-t. Mi a helyzet a közvetlen környezettel? Vannak itt rovarmedvék, amelyektől az ősök olyannyira rettegetek? A válasz értelmezés kérdésének tűnt. A környezetben léteztek veszélyforrások. A levegő mozgott. A hőmérséklet ingadozott. Víz hullott a levegőből, úgy folyékony, mint szilárd. Elektromos töltések keletkeztek. Valamennyi jelenséget légrézgek kísérték, ám ezek nem jelentettek semmit. És egyiket sem lehetett hozzátársítani azokhoz a nevekhez, amelyeket odahaza az ősi felszínlakók adtak az általuk ismert jelenségeknek.

De mindez nem számít. Most vajon fenyeget közvetlen veszély? Van itt valami, ami veszélyes? Van ok a félelemre vagy a nyugtalanságra?

Nincs. A Tech tudata alapján nincs.

Roi pillanatnyilag beérte ennyivel. Visszatért a gazdateste elméjébe, rövid időre megpihent, aztán óvatosan kiterjesztette... és megint SEMMI!

A gazdatest agya teljesen üres volt. A legjobb esetben is csak a melegség tompa érzetét lehetett felderíteni, illetve a legalapvetőbb ingerekre adott, közvetett és értelmezhetetlen válaszok halovány szikráját.

Lehet, hogy minden gondos tervezés ellenére a gazdaszervezet haldoklik? Afáziás? Esetleg agysérült?

Sietve behatolt a legközelebbi agyba, ahol a gazdatesttel kapcsolatos információkat keresett, kutatott, és meg is találta a választ: a gazdatest a faj egyik ivadéka.

Egy ivadék? Egy egészséges ivadék? És ennyire fejletlen?

Hagyta, hogy a tudata belemerüljön és egy pillanatra összeolvadjon a gazdatest tudatával. Az agy motoros területei után kutatott, és nem csekély nehézségek árán meg is találta őket. Egy óvatos ingerlést a gazdatest végtagjainak rendezetlen túl- mozgásai követtek. Megpróbálta finomítani az irányítást, de kudarcot vallott.

Hirtelen elfogta a harag. Az otthoniak valóban mindenre gondoltak? Tényleg? Gondoltak például a mentális kapcsolat nélküli értelmes lényekre? Gondoltak azokra a fiatal lényekre, amelyek olyan fejletlenek, mintha még a tojásban lapulnának?

Mindez természetesen azt jelentette, hogy a gazdatesten keresztül nem fogja tudni aktiválni a Fogadóállomást. Az izmok és az elme túl gyengék voltak, túlon túl irányíthatatlanok a Gan által felvázolt három eljárás bármelyikéhez.

Roi mélyen és intenzíven elgondolkodott. Arra aligha számíthatott, hogy képes lesz ekkora tömeget befolyásolni a gazdatest agysejtjeinek segítségével, de vajon mi a helyzet a felnőttek agyán keresztül történő, közvetett befolyásolással? A közvetlen fizikai befolyás egy perc műve lenne: csak a megfelelő adenzin-trifoszfát és acetilkolin molekulákat kellene egy kicsit megmozgatni. Aztán a kiválasztott egyén tovább cselekedhetne úgy, ahogyan a kedve tartja.

A kudarcától való félelmében nem mert belevágni, aztán elátkozta magát a gyávasága miatt. Ismét behatolt a legközelebbi agyba. A kiválasztott egyed, egy nőstény, éppen az átmeneti leállás állapotában volt. Az imént másoknál is tapasztalt hasonló jelenséget, ezért nem lepődött meg. Az ennyire kezdetleges agyoknak szabályos időközönként fel kell függeszteniük az aktív működésüket...

Megvizsgálta a nőstény agyát, óvatosan megszendázta azokat a területeket, amelyek esetleg reagálhattak az ingerlésre. Kiválasztotta és megbökte az egyiket, mire a tudatos területeket azonnal elárasztották az életjelenségek. Érzések és benyomások áradtak be, és a gondolati szint meredeken emelkedett.

Jó!

Csak éppen nagyon kevés. Ez még csak egy apró dőfés volt, egy csippentés, nem pedig egy bizonyos cselekvésre kiadott parancs.

Hirtelen újabb érzések özönlöttek rá, ami nagyon kínosan érintette. Az imént ingerelt agyból származtak, és természetesen nem őrá, hanem a gazdatestre irányultak. Ettől függetlenül bosszantotta a primitív durvaságuk, és sietve bezárta elméjét a nőstény leplezetlen érzéseinek kellemetlen melege előtt.

Hirtelen egy másik elme jelent meg a közelében, és ha anyagi testében lett volna jelen, vagy ha egy megfelelő gazdatestet irányított volna, Roi első dühében lesújtott volna rá.

Magasságos üregek, miért nem hagyják békén, hogy végre a valóban fontos feladatokra összpontosíthasson?

Elesen beledőfött a második elmébe, aktiválta a fájdalomközpontját, mire az agy' szempillantás alatt eltávolodott tőle. Örült a sikernek. Ez már több volt egyszerű, nem célirányos ingerlésénél, és remekül működött. A mentális környezet kellően megtisztult.

Ezután visszatért a járművet irányító Tech-hez. Abban reménykedett, hogy ő majd ismerni fogja a részletes adatait annak a felszínnek, amely felett haladnak.

Víz? Gyorsan ellenőrizte az adatot.

Víz! És még több víz! Rengeteg víz!

Az Örök Szintekre, az „óceán” szó értelmet nyert! A jó öreg, hagyományos „óceán”. Ki hitte volna, hogy létezik ennyi víz...

Csakhogy, ha ez az „óceán”, akkor a „sziget” hagyományos szónak is magától értetődően komoly jelentősége van. Minden figyelmét a földrajzi információk megszerzésére összpontosította. Az „óceán”-t kisebb-nagyobb szárazföldek tarkították, de neki egészen pontosan arra volt szüksége, hogy...

A meglepetés kurta szúrása kizökkentette a gondolatmenetből. A gazdatest odébb mozdult a térben, aztán a közeli nőstény teste előtt lebegett.

Roi tudata - annyira belemerült az adatgyűjtésbe - nyitva és védtelenül állt. A nőstény érzései ellenőrizetlenül özönlöttek végig rajta, mire összerándult kínjában. Hogy megszabaduljon az iszonyatosan zavaró, vadállati szenvedélyektől, elzárta a gazdatest

agyának csatornáit, amelyek elvezették hozzá őket.

Csak hogy ezt is túl gyorsan, túl lendületesen csinálta. A gazdatest agyát gyorsan szétterjedő fájdalom árasztotta el, és az ennek eredményeként bekövetkező légrézgésekre szinte az összes környező elme reagált.

Bosszúságában megpróbálta letompítani a fájdalmat, de csak annyit ért el, hogy még jobban felerősítette. A gazdatest elméjére boruló, kavargó mentális ködön keresztül gyorsan megkereste a Tech agyát, és azért küzdött, hogy a kapcsolat ne szakadjon meg.

A tudata hirtelen megdermedt. Meglátta a kínálkozó esélyt. Talán húsz perce maradt. Úgy sejtette, később is lesz még esélye, de korántsem ilyen jó. Mégsem mertte megkísérelni, hogy az irányítása alá vonjon egy másik egyedet, amíg a gazdatest elméje a teljes rendezetlenség állapotában van.

Sietve visszavonult, visszahúzódott a tudatzárlatba, csupán a leghalványabb kapcsolatot tartotta fenn a gazdatest gerincsejtjeivel, és várt.

Teltek a percek, és lassan, apránként visszatért a teljesebb összeköttetéshez.

Öt perce maradt. Kiválasztotta a legközelebbi, leginkább megfelelőnek tűnő alanyt.

7.

- Azt hiszem, kezdi jobban érezni magát - vélekedett a stewardess -, szegény kicsikém...

- Még sosem csinált ilyet - állította a könnyeit törölgetve Laura -, még soha.

- Szerintem csak egy kis hascsikarás - vetette fel Mrs. Ellis.

- Talán igen - felelte a stewardess -, vagy talán melege van.

Laura kibontotta a takarót és szétnyitotta a rugdalózót, hogy szabaddá tegye Walter szaporán fel és alá járó, rózsaszín mellkasát, de a baba még így is tovább nyöszörgött.

- Átöltöttessem? - kérdezte a stewardess. - Alaposan megizzadt szegényke...

- Hálás lennék érte! - válaszolta nagyokat bólogatva Laura.

A közelben álldogáló utasok java része visszatért a helyére, és hamarosan a távolabb ülők sem nyújtogatták a nyakukat. Mr. Ellis azonban, akárcsak a felesége, a közlekedőfolyosón maradt.

- Hát ez meg mi? - dörögte félhangosan.

Laura és a stewardess túlon túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy törődjenek vele, míg a felesége már pusztán megszokásból sem figyelt rá. Mr. Ellis rég hozzászokott ehhez a bánásmódhoz, egyébként is csak afféle költői kérdésnek szánta a megjegyzését. Így aztán minden további szó nélkül mélyen előrehajolt, és az ujj hegyével megbökdöste az ülés alatt rejtőző, fekete kockát. Mrs. Ellis lenézett a férjére, és fojtott hangon ráförmedt:

- Az ég szerelmére, George! Ne fogdosd mások holmiját! Semmi közöd hozzá! Különben meg ülj le, mert útban vagy!

Mr. Ellis felegyenesedett, és zavarában nagyokat pislogott. Laura tovább törölgette a kivörösödött, könnyben úszó szemét, és kijelentette:

- Az nem az enyém. Még csak azt sem tudom, hogyan került az ülés alá!

A sírdogáló csecsemővel foglalatokodó stewardess felnézett, és megkérdezte:

- Mi az?

- Egy kisebbfajta doboz - felelte Mr. Ellis a vállát vonogatva.

- És mégis, mit akarsz csinálni vele? - csapott le rá a felesége. - Miért kell megpiszkálnod?

Mr. Ellis megfelelő indokot keresve törte a fejét. Tényleg, mit is akar csinálni vele?

- Csak kíváncsi voltam... - motyogta zavarodottan.

- Ezzel kész vagyunk! - jelentette ki ebben a pillanatban a stewardess. - Az ifjú úriember most már szép, tiszta ruhában van. Fogadni mernék, hogy két percen belül ugyanolyan jól fogja érezni magát, mint korábban bármikor. Nem igaz? Hm? Te kis, pisze orrú manó?

Ám a kis, pisze orrú manó tovább sírt. Sőt, amikor az anyja a szájához tartotta a

cumisüveget, hevesen elrántotta a fejét.

- Adja ide, kérem, elszaladok, és megmelegítem! - ajánlkozott a stewardess.

Azzal egyszerűen kivette Laura kezéből az üveget, és elsietett a gép hátulja felé.

Ezalatt Mr. Ellis döntésre jutott. Ismét lehajolt, határozott mozdulattal megfogta a dobozt, és felrakta a széke kartámaszára. A felesége ekkor rosszállóan meredt rá, mire ő megszólalt:

- Nem teszek benne kárt. Csak megnézem. Vajon miből van?

Az ujjá hegyével óvatosan megkopogtatta a dobozt. A többi utas nem törődött vele. Nem is figyeltek rá, mintha valami kikapcsolta volna bennük a Mr. Ellis, valamint a doboz iránti érdeklődést. Még Mrs. Ellis is új beszélgetésbe bonyolódott Laurával, és a hátát fordította a férje felé.

Mr. Ellis az oldalára billentette a dobozt, és megtalálta a nyílást. Tudta, hogy van rajta egy nyílás. Elég nagy volt ahhoz, hogy beledugja az ujját, noha természetesen nem látott okot arra, hogy beledugja az ujját egy különös dobozba.

Ettől függetlenül belenyúlt. Rátalált egy apró dudorra, amit nagyon szeretett volna megnyomni - így aztán meg is nyomta.

A doboz megremegett, hirtelen eltűnt a kezéből, és áthaladt az ülés kartámaszán. Egy másodperc törtrészeére még megpillantotta, amint éppen belemélyedt a padlóba, aztán nyomtalanul eltűnt. Lassan maga elé emelte, és meredten bámulta a kezét. Aztán térdre ereszkedett, és megtapogatta a padlót.

A stewardess éppen ekkor érkezett vissza a cumisüveggel, és udvariasan megkérdezte:

- Elvesztett valamit, uram?

Mrs. Ellis lenézett a férjére, és felcsattant:

- George!

Mr. Ellis felállt, és szégyenében nyakig vörösödve, tehetetlenül toporgott.

- A doboz... - dünnyögte - kicsúszott... és... átment a...

- Miféle doboz, uram? - érdeklődött a stewardess.

- Kisasszony, megkaphatnám az üveget? - kérdezte Laura. - Végre abbahagyta a sírást.

- Ó, hát persze, parancsoljon!

Walter tágra nyitotta a száját, és azonnal bekapta a cuclit. Apró buborékok szálldogáltak felfelé a tejben, és hallani lehetett, hogy a baba mohón nyeldekkel.

Laura felkapta a fejét, és a boldogságtól szinte ragyogva megszólalt:

- Úgy tűnik, most már jól van. Nagyon köszönöm, kisasszony! És önnek is köszönöm, Mrs. Ellis! Walter az előbb olyan volt, mintha kicserélték volna. Mintha nem is az én édes kicsi fiam lett volna...

- Igen, most már minden rendben lesz - állapította meg Mrs. Ellis. - Talán csak egy kis légi betegség kapta el. - Azzal a férje felé fordult, és eléggé ingerülten hozzátette: - George, te meg ülj már le!

- Ha szüksége van rám, azonnal hívjon! - mondta a stewardess.

- Még egyszer nagyon köszönöm! - válaszolta Laura.

- A doboz... - mormolta Mr. Ellis, és hirtelen elhallgatott. Miféle doboz? Nem emlékezett semmiféle dobozra.

Ám egy bizonyos tudat képes volt nyomon követni a fekete kockát, mialatt az hosszan elnyúló parabolapályán zuhant lefelé. Nem gyakorolt rá hatást sem a szél, sem a légellenállás, háborítatlanul haladt át az útjába kerülő gázmolekulákon.

Odalent, az atoll apró célpontot nyújtott a hatalmas célterületen. Valaha, a háború idején saját leszállópályával és barakkokkal dicsekedhetett. Idővel valamennyi lakója elhagyta. A barakkok összedőltek, a leszállópálya szaggatott szélű, töredezett betonsávzá válnak.

A kocka telibe találta egy pálma terjedelmes lombzatát, de egyetlen levél sem rezdült. Áthaladt a törzsön, és belefűrődött a korallrétegekbe. Pillanatokkal később belemélyedt

magának a bolygónak a testébe anélkül, hogy akár csak egy apró porfelhő jelezte volna a pontot, ahol behatolt.

Húsz lábbal a felszín alatt megállapodott, és készenléti állapotba kapcsolott. Bensőségesen elvegyült a szikla atomjai között, mégis elkülönült tőlük.

Ennyi volt az egész. Beköszöntött az éjszaka, aztán felkelt a nap. Az eső esett, a szél fúj, és a Csendes-óceán hullámai fehéren kavargó áradattá omolva törtek meg a fehér korallon. Nem történt semmi.

Roi tudta, hogy nem is fog történni semmi - még tíz teljes évig.

8.

- Szétsugároztuk a híreket - közölte Gan -, a sikered hírét. Azt hiszem, most már nyugodtan megpihenhetsz.

- Pihenni? Most? - kérdezte Roi. - Amikor végre visszatértem a tökéletes agyak közé? Köszönöm, de eszem ágában sincs! Ahhoz túlontúl kellemes az élmény.

- Hát ennyire zavart? - érdeklődött Gan. - Értelmes lények mentális kapcsolat nélkül? - Igen - felelte kurtán Roi.

Gan merő tapintatból nem kísérelte meg követni a visszahúzódó gondolatok vonalát.

- És a felszín? - kérdezte inkább, hogy más témára váltson.

- Az valami iszonyatos! - válaszolta a fiú. - Amit az ősök „Nap”-nak neveztek, az egy elviselhetetlenül ragyogó folt, valahol odafent. Nyilvánvalóan egyfajta fényforrás, és meghatározott időközönként változik. Másként fogalmazva, egyszer „nappal” van, egyszer pedig „éjszaka”. És ezen felül még számtalan, előre kiszámíthatatlan változás fordulhat elő.

- Talán a „felhők” - szólt közbe Gan.

- Miféle „felhők”?

- Ismered a régi kifejezést: „felhők takarták el a Napot”.

- Így véled? - felelte Roi. - Igen, az elképzelhető.

- Rajta, folytasd! - biztatta Gan a fiút.

- Lássuk csak, az „óceán”-t és a „sziget”-et sikerült megértenem - mondta Roi. - Az „eső” azt jelenti, hogy a levegő nedvességtartalma kicsapódik, és cseppek formájában le hull. A „szél” nem más, mint a levegő rendkívül heves mozgása. A „villám” vagy egy spontán kialakuló, statikus kisülés a levegőben, vagy egy spontán kialakuló, szörnyen erős hang. A „hó” fagyott állapotban le hulló víz.

- Ez igazán furcsa - állapította meg Gan. - Miért fagy meg a víz? Hogyan? És honnan hullik?

- A leghalványabb fogalmam sincs - vallotta be Roi. - És minden nagyon változékony. Egyszer van vihar, máskor meg nincs. A felszínnek akadnak területei, ahol mindig hideg van, másutt mindig nagy a forróság, megint másutt ez a kettő váltakozik különböző időközönként.

- Döbbenetes... - hüledezett Gan. - És mit gondolsz, mekkora a valószínűsége annak, hogy mindez csupán az idegen elmék téves értelmezéseiből fakad?

- Semekkora - válaszolta Roi. - Ebben teljesen biztos vagyok. Elég időt töltöttem közöttük, hogy felderítsem azt a lehetetlen agyukat. Többet is a kelleténél...

Roi gondolatai ezzel ismét visszasüllyedtek elméjének mások elől elzárt mélységeibe.

- Furcsa, de még örülök is - jelentette ki Gan. - Korábban tartottam attól, hogy hajlamosak vagyunk nosztalgiát érezni a felszíni őseink úgynevezett Aranykora iránt. Úgy hittem, hogy egy erős impulzus nyomán minden másnál jobban sóvárgunk majd az után, hogy újra felszíni életet éljünk.

- Nem! - vágta rá hevesen Roi.

- A válasz nyilvánvalóan nem - erősítette meg Gan. - Kétlem, hogy akár a legkeményebb, legelszántabb társunk hajlandó volna akárcsak egyetlen napot leélni az általad leírt

környezetben. Egy viharokkal, nappalokkal, éjszakákkal teli, kellemetlen és folyton változó környezetben. - Gan gondolatai elégedettséget sugároztak, mialatt folytatta: - Holnap belevágunk az átszállítás folyamatába. Miután elérjük a szigetet... egy lakatlan szigetet, azt mondtad...

- Teljességgel lakatlan - jelentette ki határozottan Roi. - Ebből a típusból ez volt az egyetlen, amelyik felett a gép áthaladt. A Tech részletes információkat hordozott az agyában.

- Remek - örvendezett Gan -, szóval, belekezdünk a műveletbe. Több generáción keresztül fog tartani, de végül új Mélységben leszünk, egy másik, meleg világ Mélységében. Kellemes üregek vesznek majd körül minket, ahol az ellenőrzött környezet tökéletes feltételeket biztosít a tenyészeteknek és a kifejlett egyedeknek is.

- És sosem lépünk kapcsolatba semmiféle felszíni teremtménnyel - fűzte hozzá Roi.

- Ezt meg miért mondd? - kérdezte Gan. - Akármilyen primitívek is, segíthetnek nekünk, miután megalapítjuk az új telepünket. Egy faj, amely képes légi járműveket készíteni, bizonyosan sok mindenhez ért.

- Nem erről van szó, uram! - felelte nyomban a fiú. - Hanem arról, hogy nagyon harciasak. Vadállati vérszomjjal fognak támadni minden adódó alkalommal, és...

- Őszintén szólva - vágott közbe Gan -, nagyon zavar az idegenekre vonatkozó hivatkozásaidat körüllegő pszichopenumbra. Úgy érzem, eltitkolsz valamit.

- Először azt hittem, hasznukat vehetjük - magyarázta Roi. - Azt hiszem, hogy még ha nem is hagyják, hogy barátok legyünk, legalább uralhatjuk és irányíthatjuk őket. Az egyiket rávettem, hogy lépjen közvetlen kapcsolatba a Fogadóállomással, de be kell vallanom, nehezen boldogultam. Nagyon nehezen. Az elméjük, a tudatuk alapjaiban különbözik a miénktől.

- Milyen módon? - kérdezte Gan.

- Ha le tudnám írni, a különbség nem volna alapvető - felelte Roi. - Hadd szemléltessem inkább egy példával. Egy ivadék agyában voltam. Nekik nincsenek tenyész- és nevelőkamráik. Az ivadékokat felnőtt egyedek felügyeletére bízják. A teremtmény, aki a gazdatestemre vigyázott... - Gondolatainak szálai megszakadtak, és Gan rövid várakozás után rászólt a fiúra:

- Vigyázott...?

- Szóval, a nőtényt különleges kötelék fűzte az ivadékhoz - fejtegette tovább Roi.

- Egyfajta birtoklási vágyat érzett iránta, és még valamit, amivel mindenki mást kizárt a kettejük viszonyából. Ezenfelül éreztem, hogy a nőtény halovány érzéseket táplál egy hím, egy társa vagy egy barát iránt, de ezek jóval kevésbé erősek és eléggé korlátozottak voltak.

- Hát, mentális kapcsolat nélkül - vélekedett Gan - valószínűleg nincs valós képük a helyes társadalmi struktúráról, és ilyen körülmények között másfajta alviszonyok alakulhatnak ki. Vagy ez a nőtény esetleg kóros eset?

- Nem, uram, szó sincs róla! - tiltakozott Roi. - Mindannyian ilyenek. És a felügyelettel megbízott nőtény a gyermek anyja.

- Lehetetlen - ámuldozott Gan. - A saját anyja?

- Ez szinte szükségszerű, uram - válaszolta Roi. - Az ivadék létezése első szakaszát az anyján belül élte le. A szó legszorosabb értelmében. A nőtény tojásai a testében maradnak. A megtermékenyülés is a testen belül megy végbe. Az ivadékok az anyjuk testében növekednek, és elevenen bukkannak elő onnan.

- Magasságos üregek... - fohászodott Gan, és hirtelen elgyengült, mert feltámadt benne az undor. - Valamennyi kifejlett egyed tudja, hogy ki az ő ivadéka. Minden ivadéknak van egy bizonyos apja...

- És ő is ismeri az ivadékot - tette hozzá Roi. - A gazdatestemet, amennyire meg tudtam ítélni a távolságot, legalább ötezer mérföldön keresztül utaztatták, hogy az apja láthassa őt.

- Ez hihetetlen!

- Szükséged van még valamire, hogy belásd: az elméink sosem találkozhatnak?

- kérdezte Roi. - A különbség olyan alapvető, olyan velünk született...

Gan gondolatainak folyamát a sajnálkozás sárgasága sötétebbre árnyalta és érdekesebbé marta.

- Ennek viszont nem örülök... Korábban azt hittem...

- Mit, uram? - kérdezte Roi, miután néhány pillanatig nem érzékelt aktivitást a Tech agyának társalgási szintjén.

- Korábban azt hittem - folytatta Gan -, hogy most, a történelem során első ízben két értelmes faj kölcsönösen segíteni fogja egymást. Azt gondoltam, hogy együtt gyorsabban haladhatunk, mint külön-külön. Még ha olyan kezdetleges is a műszaki tudományuk, mint amilyen, a műszaki tudomány még nem minden. Azt gondoltam, hogy esetleg még tanulhatunk is tőlük.

- Tanulni? Mit? - kérdezte durván Roi. - Hogy ismerjük a szüleinket, és hogy barátkozzunk az ivadékaikkal?

- Nem, nem, nem! Igazad van - válaszolta sietve Gan. - A két fajt elválasztó gátaknak mindörökre állniuk kell. Övék lesz a felszín, és miénk lesz a Mélység. Jó lesz ez így.

Roi a laboratórium előtt összetalálkozott Wendával.

- Örülök, hogy visszatértél - közölte a nőstény, és a tudata elégedettséget, sőt összpontosított gyönyört sugárzott.

Roi agyát is kellemes gondolatok árasztották el. Rendkívül megnyugtatónak találta, hogy tiszta mentális kapcsolatban állhat egy baráttal.